

ME EMME KOSKAAN UNHOITA

Kirj. Lem pi Salomaa.

Useat meistä kaiholla muistelevat synnyinmaatamme, Suomea, ja siellä elävää työväenluokkaa. Vaikkakin meitä siellä alituisesti ahdisti nälkä ja vilu, vaikka hirveästi kärsimme vääryyttä ja sortoa, emme sittenkään saata olla hymyilemättä, muistellesamme silloista nuoruuden aikaamme, iloineen ja suruineen.

Muistamme synnyinmaamme tuhannet, kalarikkaat järvet ja joet, joista poika- ja tyttöviikarina ollessamme ongimme, joissa kesällä soutelimme ja uiskenteilimme, ja talvella luistelimme ja hiihdimme.

Siellä kujilla ja niityillä perhosten kanssa kilpaa juoksimme. Iltasin piirileikit ja heipparallat tanssimme. Hongat meille hymnlään humisivat ja kosket mahtavasti pappasivat.

Monasti, kesäpäivän aamulla aikaisin, istuimme kotimökkimme rappusilla, kuunnellen — kuunnellen ihastellen satakielen suloisia viserrystä. Kaikki oli niin ihmeellisen kaunista.

Tulivat talvet, kylmät pakkaset ja tuiskut lumikinoksineen. Muta ne eivät Pohjolan poikaa ja tyttöä sisällä pirtissä pitäneet. Kenkämme ja saappaamme olivat rikkinaiset, mutta kinokset piti kahlata ja mäet laskea.

Keskenämme väittelimme, että kumpi on parempi, kesä vai talvi. Voihan talvella hiihtää, luistella, laskea mäkeä ja käydä lumisotaa, mutta, ah! niitä juhannustulia piirileikkeineen, keinut ja hyppylaudat, sekä kedot vuokkoja täynnä.

Olimme silloin luonnonlapsia. Emme mitään tietäneet yhteiskunnasta, sen tuomista huolista ja kärsimyksistä. Meille yhteiskunnan mädännäisyys ja työnriistäjäluokan harjoittama sorto ja vääryys olivat tuntemattomia seikkoja.

Vuodet vierivät. Kasvoimme ja vartuimme vankoiksi työläismiehiksi ja -naisiksi. Uutterasti raadoimme, aamusta iltaan, saadaksemme jokapäiväisen leipämme — niukan. Emme enää olleet vapaita ihmisiä, vaan ras-

kaasti kuormitettuja raatajaorjia. Meistä tuli vaan jäseniä suuresta yhteiskunnan tuotantoarmeijasta, yhteiskunnan, jossa tuotteet eli työntulokset anasti vallassaoleva loiseläjäluokka.

Tunsimme itsemme vangeiksi, orjiksi. Tiesimme, että vapautemme oli meiltä epäoikeudenmukaisesti riistetty. Mielissämme paloi sammumaton vapaudenkaipuu. Synnyinmaatamme emme sitä löytäneet. Läksimme sitä etsimään muualta — Amerikasta.

Maailmantuntemuksemme oli silloin vielä pieni. Emme ymmärtäneet, ettei työläisillä voi olla vapautta, eikä oikeutta siellä, missä kapitalismi hallitsee. Nyt tiedämme. Kokeuksemme ovat olleet karvaat. Monet meistä ovat sortuneet, tielle kaatuneet. Mutta me, jotka jällelle olemme jääneet, jo tiedämme miksi maailmassa on puutetta ja kurjuutta, vaikka me tuotamme elämäntarpeita tavattomat määrät. Tiedämme myöskin millä tavalla tämä epäkohta voidaan poistaa.

Työläistoverimme Suomessakin tiesivät tämän. Asianhaarat olivat heille sen tiedon johdattaneet — pikemmin kuin olisimme us-

Kuinka vähällä työläisnainen voi oikeastaan elää?

Tätä kysymystä ovat Washingtonissa työnantajien ja "työläisten" sekä yleisöä edustavan komitean keskuudessa tutkineet muutamat henkilöt, saadakseen tarkoilleen tietää paljonko tarvitsee maksaa työläisnaiselle, että juuri sielu ja ruumis pysyvät toisissaan kiinni, että hän olisi kykenevä raatamaan työnantajalleen rajoittamattomia työpäiviä. Tulokset osottavat, että hän tarvitsee välttämättömästi \$16.50 tuloja jokainen viikko eläkkeeseen. Juuri tämän alhaisimman laskelman perusteella laadittiin sitten minimipalkka-laki; koskien sekin ainoastaan District of Columbia, eli pääkaupungin piiriä.

koneetkaan. Heidän sotmänsä aukenivat. He näkivät kavalan ja säälimättömän raan ryövän anastavan kaikki työvään työntuokset, tuotteet. He näkivät kuinka se konna julmasti murhasi, kidutti ja räälläkösi jokaista työläistä, joka uskalsi häntä vastustaa, tai kehoittaa toisia työläisiä häntä vastustamaan. He huomasivat, että he, työläiset, saivat osakseen luonnonantimista ainoastaan senverran, että töintuskin elivät ja pysyivät edelleen tuottokuntoisena.

Työläistoverimme päättivät kukistaa sen hallitsevan varkaan. He päättivät ajaa kyykäärmeen pois lastensa maitoastialta. He päättivät vaikka murskata sen paholaisen, jos tarvis.

Varas tiesi tämän. Se varus tui puolustamaan saalistaan ja inhottavaa itseään. Se uhkasi tuhota jokaisen, joka uskaltaa häntä vastaan ruvet toimimaan, ja se teki sen, enemmänkin, tuhosi vihassaan jokaisen, jota epäili itselleen ja eduilleen vaaralliseksi.

Jo suuttui työväänluokka. Huippuunsa nousi luokkaviha. Tarttuivat aseisiin. Työläisarmeijat läksivät ristiretkelle, tekemään kapitalistisesta loiseläjä-laiskurista uruteraan työläisen; hyödyttömästä oliosta hyödyllisen. Täten syntyi sota Suomessa, jalo, pyhä sota.

Se sota oli katkera. Siinä sotilaat tiesivät minkä puolesta he taistelivat. Siinä taistelevat työläiset, luokkatoverimme, yhdellä puolella ja feodaaliherrat, kapitalistit, kaikkelaaiset pikkuporvarit, kuten entiseen hallituskoneistoon kuuluvat moninaiset virkamiehet ja niiksi pyrkivät hulttiot ja lurjukset toisella puolella.

Venäjän urheat pojat ja tytöt olivat antaneet suomalaisille työläistoverillemme ihailtavan esimerkin siitä, mitenkä kukistetaan vallassaoleva varas-, murhaaja- eli loiseläjäjoukko. Nytkin he riensivät Suomen työläisiä auttamaan. He jakoivat suomalaisille työ-

läisille aseita ja innostivat ja seurasivat heitä tappeluun, Ruotsin ja Saksan asestamia konajoukkoja, Suomen lahtarikaartia vastaan.

Molla, hehkuvin mielin, siinä taistelussa venäläiset ja suomalaiset työläiset taistelivat rinnakkain ihmisoikeuksiensa puolesta. Rinnakkain he silvottuina kentälle kaatuivat ja rinnakkain he viimeiseen leposijaansa — hautaan laskettiin.

Työläisarmeijat ajoivat lahtarit aina Tornoon asti ja olisivat lopullisesti heidät voittaneet, elleivät kansallisuuskiihkosta juopuneet saksalaiset roistot olisi tulleet heitä auttamaan. Saksalaiset olivat jo pienuudesta pitäen opetettuja lahtareita. He olivat erinomaisesti asestettuja. Heidän tykkinsä ja kuularuiskunsa murskasivat työläisten rivit. Työläisillä oli ainoastaan vanhanaikaiset kiväärit, eikä kaikilla edes niitäkään — ainoastaan nuijat.

Nyt alkoi se Suomen varas- ja murhaaja-joukko mielityönsä, työläisten joukkoteurastuksen. He, lahtarit, olivat voittaneet. He olivat saaneet kymmeniä tuhansia vangeiksi ja loput karkoittaneet pois maasta. Ah! Näille avuttomille, aseettomille vangeille he nyt voivat kostaa, nauraa hahatti raivosta mieli-puoleksi tullut lahtarilauma. Silloin alkoi murhenäytelmä, jonkalaista ei koskaan ennen ihmiskunta ole nähnyt.

Kaikki, joita ei heti ehditty tappaa, sullottiin ahtaisiin vankiluoliin. Heitä piinattiin ja rääkättiin joka päivä. Heille ruuaksi annettiin ainoastaan palla männynkarppu-leipää, joka oli ensin kasteltu petroleumissa. Naivangit ennen ampumista inhottavasti raadeltiin ja raiskattiin. Monelta heistä ennen ampumista puhkaistiin silmät ja nylettiin elävältä. Suuri osa haudattiin elävältä. Työläiset itse ensin pakoitettiin kaivamaan hautansa, johon he sitten, joko lievästi haavoittuneena tai ilman sitä, tyrkättiin ja — luotiin multaa päälle, jottei koskaan sieltä valitushuuto maan päälle kaikuisi.

Tosi on, että silvottujen toveriemme ääni ei enää koskaan kaiu korviimme, sillä maa heidät peittävi, — mutta ainetta eikä aatetta ei Suomenkaan kaamea pyöveliluokka voi hävittää. Maasta he nousevat jälleen, kostavat,

Tällainen se on sitä amerikalaisen naisen jumaloimista! — Jumalillakaan ei ole arvoa, jos niiden täytyy elättää itseään omalla työllään.

luoden meille uutta innostusta ja vihaa, katkeraa — katkerinta mitä olla voi.

Aatos elää, vaikka he ovat kuolleet. Me, jällelle jääneet, emme koskaan unhoita. Me vannoudumme taistelevamme viimeiseen veripisaraan asti sen aatteen puolesta ja sen tar koitusperän saavuttamiseksi, jonka tähden Suomenkin työväenluokka nousi taisteluun ja taisteli — kunnes maahan kaatui — ei sinne jäädäkseen, vaan jälleen noustakseen ylös, uhkaavan, voimakkaampana, tuhotakseen sen verenjanoisen petolauman, joka heidän verensä joi ja tänäpäivänä uhkaa meidänkin veremme juoda.

Kyyneleet vierivät poskillemme näitä tapahtumia muistellessamme. Ne ovat surullisia muistoja. Ah! Kuulen kuinka Suomen

hongikot humisevat nyt niin surullisesti korviimme. Sen kosket kostonuhkaisesti vihan säveltä laulavat. Satakielenkin ääni on sortunut, se laulaa nyt niin surullisesti, mutta se lopettaa laulunsa innostavasti; hänkin tahtoo meitä lohduttaa. Vuokot ovat nyt niin erinomaisten kauniita. Ne ovat kasvaneet työläisen verestä. Ah! jos voisin poimia yhden, sydämelleni sen painaisin, rinnoilleni kätkinsin. Luontokin kertoo meille niistä sanoinkuvaimattoman kaameista tapahtumista, jotka Suomen työväenluokka on saanut kärsiä.

Siskot, veikot, voimmeko me koskaan unhoittaa?

Ei! Ei! Me emme voi, emmekä tahdo koskaan unhoittaa!

Herää Orja!

Huudot kaikuu ylimaiden,
Herää orja—mies ja nainen!
Nouse . . . nouse . . . !
Murskaa eestä' sulkku, pato
—niinkuin rajua hyökyaalto.

Kärsimys—ja kyynelmaljas lie
—jo yltä pulpuellut.
Ruoskaasi liet kyllicks kauvan . . .
alistuin myös noudatellut.
—Siis hiiteen orjavoudit ylväät
Pirstaksi yhteiskunnan ie'
ja mädät peruspylväät!

Kuullos, kumousmarssin sävelet
raikaa jo valtateillä

Yhdysvaltojen sotajoukot hyökänneet Mexikoon 12 kertaa 6 kuukauden ajalla.

Washington, ehinäk. 18 p. — Amerikalaiset joukot ovat menenet Mexikon rajan yli kaksitoista kertaa viimeisten kuuden kuukauden aikana, lausui New Mexikon senaattori Fall senaatille tänäpäivänä.

“He ovat menneet Mexikoon työntämään takaisin hyökkääjiä ja tarkastellessaan uhriensa ruumiita löysivät he ainakin osan niistä

Caranzan armeijan univormua kantavia sotilaita.” Edelleen senaattori Fall lausui: “Vaikka Yhdysvaltojen sotilaat ovat hyökänneet Mexikoon kaksitoista eri kertaa viimeisen kuuden kuukauden aikana, niin ei siitä ole Amerikan väestölle mainittu sanallakaan.”

— Eipä tietenkään kapitalismin salaisen ja mustan provokatsionin ikäviä seurauksia voida antaa kansan tietoon, sillä niillähän valmistetaan maaperää tulevalle Mexikon valtukselle.